Hagai 2.23

Pecetea

> **Hagai 2.23:** „În ziua aceea”, zice DOMNUL oștirilor, „te voi lua ... și te voi face ca o pecete.”

Avem tendința de a neglija cărțile așa-numiților profeți mici, de parcă nu ne-am putea aștepta să găsim în ele comori spirituale ascunse. Cu siguranță, acest fapt este doar în detrimentul nostru, deoarece aceste cărți ne-au fost dăruite de Dumnezeu, iar învățătura divină conținută în ele este inspirată de Duhul Sfânt; căci nu i-a scris oare Pavel tânărului Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună”? (2 Timotei 3.16,17).

Cartea profetului Hagai este, într-adevăr, doar o lucrare scurtă, alcătuită din două capitole; și, deși perioada profeției se întinde doar pe câteva luni, ea conține totuși atât de multă hrană spirituală bună chiar și pentru zilele noastre, încât nu putem decât să ne mirăm și să ne bucurăm de aceasta. —

Era perioada de după captivitatea babiloniană; un grup mic, format doar din câteva mii de suflete, pornise înapoi spre Ierusalim, ridicase din nou altarul la locul său și pusese temelia pentru construirea Templului. Dar vrăjmașul a reușit să oprească lucrarea începută, iar această rămășiță slabă era atât de descurajată încât a spus: „N-a venit timpul, timpul pentru reconstruirea casei DOMNULUI” (Hagai 1.2). Aceasta era însă o scuză omenească, pentru a justifica faptul că încetaseră lucrarea din lipsă de curaj. Atunci a venit mesajul lui Dumnezeu prin profeții Hagai și Zaharia. „Și DOMNUL a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, guvernatorul lui Iuda, și duhul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și duhul întregii rămășițe a poporului; și au venit și au lucrat la casa DOMNULUI oștirilor, Dumnezeul lor” (Hagai 1.14).

Totul era slab și neînsemnat. Iar în ochii celor care văzuseră mai înainte Templul măreț ridicat de împăratul Solomon, era „ca nimic” (Hagai 2.3); căci zidirea lui se făcea în „vremuri de necaz” (Daniel 9.25). Dar Domnul nu a lăsat să lipsească încurajarea și îndemnul. În repetate rânduri, El Și-a dat promisiunea de a fi alături de popor și i-a îndemnat să fie tari, adică să fie tari în credință și în încrederea în Dumnezeu. Iar aceasta este cu totul altceva decât să-ți închipui că poți realiza ceva prin propria ta putere sau prin propriile tale abilități. Pavel știa multe despre această tărie în Domnul. El le-a scris credincioșilor din Corint: „Și eu am fost la voi în slăbiciune și în teamă și în mare tremur” (1 Corinteni 2.3). Dar, fiindcă era pe deplin conștient de propria sa neputință, s-a sprijinit în credință pe Domnul, care i-a spus în noapte: „Nu te teme ... căci Eu sunt cu tine” etc. (Faptele apostolilor 18.9,10) Și astfel a fost îndrăzneț în Dumnezeul său, propovăduind Evanghelia lui Dumnezeu „cu multă luptă” (1 Tesaloniceni 2.2). Toți slujitorii Domnului cunosc ceva despre astfel de exerciții sufletești; ei simt propria lor neputință, incapacitatea lor totală și, cu toate acestea, merg înainte în luptă: nu ca și cum ar fi o speranță pierdută sau o sarcină fără speranță, nu, nu asta, căci totul este, la urma urmei, lucrarea Domnului lor biruitor. Poate că inima lui Zorobabel, guvernatorul, bătea puțin mai repede de teamă, când s-a apucat din nou de lucru și a ținut mistria în mână; mâinile erau foarte ușor înclinate să atârne, iar genunchii să slăbească (Evrei 12.12), dar, puternic în Dumnezeul său, a continuat să lucreze, pentru că el credea că Domnul Își va ține promisiunea Sa glorioasă și mângâietoare de a fi cu el.

Hagai 2.23

Iar acum vine pentru Zorobabel promisiunea unei frumoase răsplăți în acea zi; această răsplată, acest premiu sau această distincție sună la început puțin ciudat, de parcă n-ar valora prea mult; ea suna astfel: „«Te voi lua și te voi face *ca o pecete;* pentru că Eu te-am ales», zice DOMNUL oștirilor." Cu siguranță, Zorobabel a știut să aprecieze această recunoaștere promisă, iar aceasta urma să-i servească drept o încurajare minunată în momentele de îngrijorare.

Cuvântul nu spune că Domnul îl va face pe Zorobabel o pecete – asta n-ar avea sens –, ci că îl va face *ca* o pecete. Fiecare monarh oriental purta pe mână un inel cu o pecete prețioasă ca semn al puterii sale, și cu aceasta ștampila decretele regale; nu-l scotea niciodată, pentru ca nimeni să nu poată emite în mod neautorizat vreun decret și să-l ștampileze cu pecetea regelui, ca și cum puterea regelui ar sta în spatele acestuia. Deținătorul autorității avea mare grijă de inelul peceții sale, îl purta zi și noapte. Acest inel era confecționat din aur masiv, iar pecetea era dintr-un diamant prețios sau din orice altă piatră prețioasă, iar pe această piatră era gravată stema regală. În descrierea veșmântului minunat al marelui preot Aaron citim adesea despre „gravuri de pecete".

Este minunat să observăm că puternicul faraon, suveranul absolut al Egiptului, și-a scos chiar inelul cu pecetea de pe deget și i l-a dat lui Iosif (Geneza 41.42). În mod simbolic, aceasta înseamnă probabil că întreaga putere a lui Dumnezeu este încredințată prețiosului nostru Domn Isus Hristos, căci El Însuși a spus: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile" (Matei 28.18,19). În acest eveniment vedem ceva din semnificația unui inel cu pecete.

Știm, de asemenea, că piatra așezată la intrarea în groapa cu lei a fost pecetluită cu inelul de sigiliu al lui Darius și cu inelele de sigiliu ale mai-marilor săi (Daniel 6.17), pentru ca nimeni să nu poată veni în ajutorul profetului Daniel; astfel, salvarea sa din ghearele leilor nu putea veni decât de la Dumnezeu.

Observăm în continuare cât de extrem de important era inelul cu pecetea la mâna unui împărat, conform cuvântului lui Dumnezeu despre împăratul căzut Ieconia din Ieremia 22.24: „Chiar dacă Ieconia ... ar fi o pecete pe mâna Mea dreaptă, și de acolo te-aș smulge."

Da, fiecare stăpânitor își ține cu tărie inelul cu pecetea. Inelul cu pecetea este una dintre cele mai prețioase comori ale sale, prețios și valoros în sine, și în spatele căruia se află întreaga autoritate a regelui. Deci, în acea zi, a spus DOMNUL oștirilor, robul Său Zorobabel urma să fie făcut ca un inel cu pecete. Nu a fost aceasta o încurajare minunată pentru el în „zilele lucrurilor mici" (Zaharia 4.10), în vremurile în care norii întunecați se adunau și pe drum se înălțau munți de dificultăți de netrecut? Acest Zorobabel nu era nici Moise, nici Iosua, nici David; el nu a pornit să înfrunte vrăjmașul în fruntea unei mari armate bine înarmate de eroi curajoși; nu, el se afla doar într-o cetate pustiită și arsă de foc, iar acolo, înconjurat de vrăjmași, trebuia să ia firul cu plumb și să pună temelia Casei lui Dumnezeu, ducând-o până la desăvârșire.

Noi trăim acum vremuri asemănătoare, la sfârșitul acestei epoci; este din nou vremea lucrurilor mici, zidirea făcută de noi este slabă și deficitară; adesea, inima noastră săracă este atât de ezitantă și descurajată. Ne-ar plăcea să retrăim prospețimea și puterea zilelor apostolice, dar totul este doar neînsemnat și slab, iar din partea marii creștinătăți de fațadă suntem disprețuiți și persecutați. Dar și aici este valabilă încurajarea Domnului; că, chiar dacă nu se întâmplă minuni mari, El vrea totuși să-i facă pe slujitorii Săi credincioși, ale căror suspine se înalță atât de des, ca un inel cu pecete; aceasta înseamnă că ei vor fi cea mai prețioasă posesiune a Sa, la

care El nu va renunța niciodată; căci nimeni nu poate smulge din mâna Sa un inel cu pecete al Dumnezeului Atotputernic!

Repetăm încă o dată trăsăturile distinctive ale unui inel cu pecete: stăpânul prețuiește foarte mult inelul său cu pecete; nu-l lasă niciodată din mână; îi acordă locul de onoare la mâna sa dreaptă; îl folosește pentru o slujbă importantă. — Fie ca Domnul să facă promisiunea, pe care i-a dat-o lui Zorobabel, să se împlinească și pentru noi!

Titlul original: *„Der Siegelring”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 273-277, Vol. 18, Anul 1933.